

10. tanulmány

KIS GONDOK

Június 1., szombat délután

Semmilyen viszálykodást vagy széthúzást ne engedj be az otthonodba! Beszélj szívélyesen. Soha ne emeld fel keményen a hangodat. Maradj nyugodt. Hagyj fel a hibakereséssel és a hazugsággal. Mondd el a gyerekeknek, hogy segíteni akarsz nekik felkészülni a szent mennyországra, ahol minden békés, ahol egy civakodó hang sem hallatszik. Legyél türelmes velük a próbáknál, melyek neked kicsiségnek tűnhetnek, de számukra nagyok...

Meg kell fékezni az elhamarkodott természetet, és kontrollálni a szavainkat, így majd nagy győzelmeket érünk el. Ha nem uraljuk a beszédünket és a vérmeérsékletünket, Sátán rabszolgái vagyunk: az alattvalói. Fogolyként vezet minket. Minden veszekedő, kellemetlen, türelmetlen, bosszús szót az ördögnek kínálnak fel. És ez nagyon költséges ajándék, sokkal drágább, mint az Istennek tett bármilyen áldozatunk, ugyanis ez családok békéjét és boldogságát rombolja le, megrontja az egészséget, míg végül a boldog örök élet eljátszásának az okozója lesz. – *Boldog otthon*, 436–437. o.

Vannak olyan bajok, amelyeket enyhíthetünk, de soha nem szüntethetünk meg. Ahelyett, hogy a környezete alakítaná az embert, neki kell a környezetét alakítania, legyőzve az akadályokat. Azzal fejlesztheti képességeit, hogy rendet és összhangot teremt a zűrzavarban. Ebben a törekvésben számíthat Isten segítségére, ha igényli azt. Nem hagyták magára, hogy egyedül birkózzon meg a kísértésekkel, a saját erejével küzdjön a próbákban. Mindenható személy siet a segítségünkre. Jézus otthagya a menny királyi udvarait. Szenvedett és meghalt a bűn miatt

lealjasodott világban, hogy megtaníthassa az embereket, miként álljanak meg életük próbáiban, és hogyan győzzék le a kísértéseket. Ő a mi példaképünk. – *Bizonyásgtételek*, V. kötet, 312. o.

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is a hitvallása, hacsak nem szereti önzetlenül a testvérét. Viszont nem alakul ki bennünk ez a lelkület pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Jézus Krisztus szeretetének kell élnie a szívünkben. Amikor énünk feloldódik Jézusban, a szeretet akaratlanul is kiárad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor belső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye tölti be a szívét, és ez sugárzik az arcáról is.

Lehetetlen, hogy abból a szívből hiányozzon a szeretet, amely a Megváltó lakhelye. Ha szeretjük Istent – mert Ő előbb szeretett minket –, azokat is szeretjük, akikért Jézus meghalt. Nem juthatunk közösségre az Úrral, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert aki a világegyetem trónján ül, benne együtt van mind az isteni, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal; akkor krisztusi szószólókat és könyörületet tanúsítunk; nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elének hozzák; és nem kell a mások fájdalma iránti szószólókat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, ahogy az Üdvözítő szertejárt, és jót tett. – *Krisztus példázatai*, 384–385. o.

Június 2., vasárnap – Konfliktusok

Ha Krisztus bennetek „a dicsőség reménye”, akkor nem akartok másokat csak azért szemmel tartani, hogy leleplezzétek őket. Vádaszkodás és elítélés helyett a segítségükre siettek, hogy áldására legyetek nekik; a mentés lesz a célotok...

Aki gyakran néz föl a Golgota keresztségére, tudva, hogy a bűnei juttatták oda az Üdvözítőt, az sohasem próbálja mások bűnével összevetni a saját vétkeit. Már nem kapaszkodik föl a bíró székébe, hogy testvére

ellen emeljen vádat. Nem lehet vádaskodás, sem önhittség azokban, akik a Kálvária keresztségének árnyékában járnak.

A gyengéd lelkiület, a finom, megnyerő viselkedés megmentheti a tévelygőt, és bűnök sokaságát fedezheti el. Ha Krisztus jelleme nyilvánkozik meg benned, átalakító erővel érinti majd a környezetet. Jézus jelenjen meg benned naponta, Ő majd kinyilatkoztatja igéjének teremtő erejét: azt a gyöngéd, kérlelő, mégis hatalmasan áldásos befolyást, hogy Urunk és Istenünk szépséges képmására teremse újjá mások lelkét. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 128–129. o.

Még ha úgy is érezzük, nem jártak el velünk szemben helyesen, nem hoz áldást a szívünkbe, ha elítéljük a testvéreket, és bizonyos érzéseket dédelgetünk velük szemben: ezzel nem segítünk a dolgon. Nem merem megengedni az érzéseimnek, hogy a sérelmeim mentén maradjanak meg, hogy újra és újra elismételjem azokat, és a bizalmatlanság, ellenségeskedés és széthúzás légkörében tartózkodjak...

Világosság árad, ha Jézust követjük, ha róla beszélünk, ha szeretjük Őt, és nem engedem meg magamnak, hogy a testvéreim káráról gondolkodjak vagy beszéljek. „Valahányszor megtettétek ezeket akár csak egyvel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg” – nyilatkoztatta ki a Megváltó (Mt 25:40). Nem szívesen éreznék rosszindulatot vagy gyűlöletet bárki iránt is. Nem akarnám a testvéreimet vádolni. Sátán megpróbál felingerelni, hogy ezt tegyem, de képtelen vagyok rá. Jézus Lelkének megbocsátását fogom ápolni. – *Our High Calling*, 239. o.

A maga erejéből senki nem uralkodhat a lelkén. De kaphat önuralmat Krisztustól. Saját erejéből alávetheti gondolatait és beszédét Isten akaratának. Jézus vallása az értelem szabályozása alá vonja az érzéseket, és megfegyelmezi a nyelvet. A befolyása révén enyhül a meg gondolatlan vérmérséklet, és a szív megtelik türelemmel és gyengédséggel.

Ragaszkodj szilárdan hozzá, akié minden hatalom mennyen és földön. Bár olyan sokszor elbuksz a türelem és a higgadság terén, mégse add fel a próbálkozást. Újra határozd el magad, ezúttal még keményeb-

ben, hogy minden provokáció között türelmes leszel. És soha ne fordítsd el a tekintetedet a mennyei Példaképedről! – *Reflecting Christ*, 293. o.

Június 3., hétfő – A házasság néhány elve

„Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok. Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” Csodálatos feltétel! De milyen kevéssé értjük, és milyen kevéssé engedelmeskedünk neki! Az egyik legáltalánosabb és legvégzetesebb következménnyel járó bűn a megbocsátásra képtelen lelkület megtűrése. Hányan dédelgetnek ellenségeskedést vagy bosszúállást magukban, aztán Isten elé borulva kérik, hogy bocsássa meg a vétkeiket, amint ők is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek. Nem fogják fel az ima igazi értelmét, mert ha megértenék, nem mernék az ajkukra venni. Minden nap, minden órában Isten megbocsátó könyörületére szorulunk; hogyan táplálhatunk hát keserűséget és rosszindulatot bűnös társaink iránt? Ha a keresztények minden dolgukban megvalósítanak ennek az imának az elveit, áldott változás menne végbe a gyülekezetben és a világban. Ez lenne a legmeggyőzőbb tanúság a Biblia vallásának valóságára mellett. – *Bizonyságtételek*, V. kötet, 170. o.

A legnehezebb a megbocsátás, ahogy Krisztus tette velünk – még azok számára is, akik azt állítják, ők Jézust követik. Annyira ritkán gyakorolják a megbocsátás valódi lelkületét, és olyan sokféleképpen értelmezték az Üdvözítő követelését, hogy már elvesztette a szemükben az erejét és a szépségét. Nagyon bizonytalanul tekintünk Isten nagy irgalmára és szerető kedvességére. Ő tele van együttérzéssel és megbocsátással, és önként adja a bocsánatát, mikor valóban megbánjuk a bűneinket, és elnézést kérünk azokért...

Életünknek magán kell viselnie Jézus szeretetének nyomát. Lágyító, legyőző befolyása van a szívünkre és a jellemünkre. Arra buzdít, hogy bocsássunk meg a testvéreknek, még ha kárt is okoztak nekünk. Az

isteni szeretetnek a szívünkéből kell áradnia gyengéd szavak és kedves cselekedetek formájában mások iránt. – *That I May Know Him*, 180. o.

„Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen rokonok vagyunk!” – szólt [Ábrahám]...

Ábrahám nemes, önzetlen lelkülete nyilvánult meg. Milyen sokan vannak, akik hasonló körülmények között mindenáron ragaszkodtak volna a jogaikhoz és kiváltságaikhoz! Hány család ment már ezen tönkre! Hány gyülekezet szakadt pártokra, és tette megvetés és gyalázat tárgyává az igazságot a hitetlenek előtt!... Isten gyermekei az egész világon egy családot képeznek, és a szeretetnek, a békülékenységnek ugyanez a lelkülete uralja őket. „A testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők...” (Rm 12:10) – így tanít bennünket az Üdvözítőnk. A megkülönböztetés nélküli udvariasság tanúsítása embertársaink iránt, a készség, hogy úgy bánjunk velük, amint mi szeretnénk, hogy velünk bánjanak, az élet bajainak felét eltörölné. Az önfelmagasztalás szelleme Sátán lelkülete; azonban az a szív, melyben Krisztus szeretete él, irgalmat gyakorol, és nem keresi a maga hasznát. Az Isten parancsát követő gyakorolja, hogy „senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is” (Fil 2:4). – *Pátriárkák és próféták*, 132–133. o.

Június 4., kedd – A harag szerepe a konfliktusokban

Iszonyat és méltatlankodás vett erőt rajta, hogy ennyire meggyalázták Istent, és a nép megszegte a vele kötött ünnepélyes szövetséget, [Mózes] a földre dobta a két kőtáblát, és összetörte a hegy alatt. Noha olyan hatalmas volt Izrael iránt érzett szeretete, hogy az életét is letette volna értük, ám Isten dicsőségéért izzó buzgalma ilyen rettenetes, nagy jelentőségű haragkitörésre készítette. Az Úr nem dorgálta meg Mózeszt. A táblák széttörése csak azt a tényt jelenítette meg, hogy Izrael megszegte a mennyel nemrég megkötött szövetségét. Ez a harag a bűn ellen érzett jogos felháborodás volt, mely az Isten dicsőségéért lángoló buzgalmából fakadt: nem pedig önszeretetből vagy sértett hiúságból, nagy-

ravágyásból. Erre utal az Írás szava is: „Haragudjatok, de ne vétkeztek.” Ilyen volt Mózes haragja is. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 100–101. o.

Nem kifizetődő, ha valaki annyira ragaszkodik a saját elgondolásához, és kelleetlenül enged olyan kis dolgokban, melyeknek csekély következményük van, mert csak keserűséget és haragot hoz be az otthonba. Túl rövid az élet, és túlságosan sok a szomorúság benne. Nincs időnk arra, hogy szaporítsuk bármelyik fájó, megkísértett szív zúzódásait.

Mindenki legyen kedves és tapintatos a másikkal. Soha ne hagyjuk lemenni a napot haraggal. Soha ne aludjunk el anélkül, hogy helyrehoznánk a kis, bosszantó nehézségeket, amik megbántják és összetörik a szívet. – *This Day With God*, 225. o.

Őrizkedjete a meggondolatlan szavakra és tettekre készítő hirtelenkedő lelkülettől! A neheztlenség, melybe belemerültök, mivel azt gondoljátok, hogy rosszul bántak veletek: az ördög lelkülete, és súlyos erkölcsi gonoszsághoz vezet. Amikor az elhamarkodott lelkület ural, egy időre megfoszt a józan gondolkodástól és az erőtől, hogy irányítsatok szavaitokat és viselkedéseteket, miközben magatokat teszitek felelőssé a rossz következményekért. Nincs bocsánat az elszármított és dühös tettekre. Mert ez rossz. Egyetlen meggondolatlan, ingerült szó olyan tövist hagyhat barátaitok szívében, melyet talán sosem felejtene el. Hacsak nem gyakoroltak önuralmat, mindig boldogtalanok lesztek...

Némelyek azt képzelik, hogy a féltelenség erény. Azzal dicsekednek, hogy olyan természetük van, amivel kimondják a szívükön fekvő, kellemetlen dolgokat is. Eltűrik, hogy a szemrehányás és kritizálás áradatában a haragos lelkület kidühöngje magát. Minél tovább beszélnek, annál gyakrabban dühbe gurulnak, és Sátán ott áll mellettük, hogy segítsen nekik ebben, hiszen ez kedvére való. Azután a szavaikkal felfingerlik azokat, akikhez szóltak, és még keményebben vágnak vissza, míg a jelentéktelen ügy lobogó tűzzé nem dagad... Eltökéltetés kell ahhoz, hogy uralkodjatok az értelmeteken, szavaitokon és tetteiteken. Ha... észreveszed, hogy bosszúság támad benned, határozd el, hogy fél-

revonulsz, alázatosan könyörögsz Istenhez, mert mindig meghallgatja a tiszta ajakról fölszálló imát. – *Bizonyágtételek*, IV. kötet, 243. o.

Június 5., szerda – Konfliktus, bántalmazás, erő és irányítás

Mindazok, akik beleszületnek a mennyei családba, bizonyos értelemben a mi Urunk testvérei. Krisztus szeretete köti össze egymással családjának tagjait. Ahol ez a szeretet nyilvánvalóvá lesz, ott feltárul, megmutatkozik az isteni kapcsolat. „Aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent.” (1Jn 4:7)

Azok, akiket Krisztus megdicsér az ítéletben, lehet, hogy nagyon kevés teológiát tanultak, de becsben tartották alapelveit. Az isteni Lélek befolyása útján áldássá lettek a körülöttük élők számára. – *Jézus élete*, 638. o.

Az önzés és a büszkeség gátolja a tiszta szeretetet, ami egyesíti a lelkeletünket Jézus Krisztusban. Ha valóban ezt a szeretetet ápoljuk magunkban, a véges összeolvad a végessel, és a Végtelen áll minden középpontjában. Emberi természet egyesül az emberi természettel, és mindenki szívét a végtelen Szeretet köti össze. Szentséges a mások iránti szent szeretet. Ebben a nagy szolgálatban az egymás iránti keresztény szeretet (ami sokkal magasabb rendű, állandóbb, udvariasabb és önzetlenebb bárminél is, amit valaha tapasztaltunk) óvja a keresztény gyengédséget, jóindulatot és udvariasságot, és Isten ölelésével burkolja be a testvéreket; elfogadja azt a méltóságot, amilyen kiváltságokkal az Úr felruházta az embert. Ezt a hívőknek mindig is ápolniuk kell Isten tiszteletére és dicsőségére. – *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, V. kötet, 1140–1141. o.

Ha a férjek teljes engedelmisséget kívánnak el a feleségüktől, kijelentvén: az asszonyoknak nincs szavuk vagy akaratuk a családban, hanem teljesen alá kell rendelniük magukat, akkor a Szentírással ellentétes pozícióba helyezik a feleségüket. A Szentírás effajta értelmezésével megsértik a házasság intézményének célját. Ha így értelmezik a Bibliát, azzal erőszakot tesznek a házasság intézményének elgondolásán...

A férfiek tanulmányozzák a mintaképet, és igyekezzenek megérteni, hogy mit jelent az Efézusbeliekhez írt levélben bemutatott jelkép, az a viszony, amit Krisztus tart fenn egyházával. A férj olyan legyen a családjában, mint a Megváltó. Megáll-e nemes, Istentől nyert férfiaságában? Igyekszik-e mindig felemelni feleségét és gyermekeit? Tiszta, magasztos légkört fog-e árasztani maga körül? Kitartóan ápolja-e Jézus szeretetét, és maradandó alapelvvé teszi-e azt otthonában, ahogy érvényesíteni akarja tekintélyét?

Minden férj és apa tanulmányozza Krisztus szavait, hogy megértse, de nem egyoldalúan, pusztán a feleségnek a férje iránti engedelmességénél időzve, hanem a Kálvária keresztségének fényében kutassa a családi körhöz való viszonyát. „Férfiak! Úgy szeressétek feleségeketek, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte.” (Ef 5:25) – *Boldog otthon*, 116–117. o.

Június 6., csütörtök – Megbocsátás és béke

Türelmetlen szavakra sohase válaszolj hasonlóan! Gondolj arra, hogy „a higgadt válasz elhárítja az indulatot” (Péld 15:1). Csodálatos erő van a hallgatásban. Néha csak felbőszíti a kapott válasz a mérges embert. De hamar elcsitul a harag, ha a tapintatos, türelmes ember hallgatásába ütközik.

Amikor éles, gáncsoskodó szavak záporoznak rád, tartsd magad Isten ígéjéhez! Raktározd el agyadba és szívedbe a menny ígéreteit! Durva bánásmódra, igazságtalan vádakra való dühös válasz helyett ismételd el magadban ezt az értékes ígéretet: „Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a jóval a rosszat.” (Rm 12:21) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 486. o.

„Amikor tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb testvéreddel, és akkor térj vissza, és vidd fel ajándékodat!” (Mt 5:23–24)

Mikor olyan egyértelmű a kötelességük, akkor mégis miért megyszembe olyan sok gyülekezeti tag az egyszerű „Így szól az Úr”-ral,

és azoknak mondja el a nehézségeit, akik semmit nem tudnak a bajokról, vagy azokról, akikről az ügy szól? Jézus, a nagy Tanító elmondta nekünk, mi a kötelességünk... Mennyi boldogtalanságot megspóroltak volna és mennyi gonosz gondolatot elfojtottak volna a hívők, ha azt a feladatot veszik magukra, amiről Krisztus kijelentette, hogy azt kell elvégezni a rossz gondolkodás és a gonosz beszéd megelőzésére.

Néhány magyarázó szó is egészen megváltoztathatja azok látásmódját, akik viszályt szítanak, és keserű érzéseket dédelgetnek magukban. Addig nem engedelmelkedhetünk Isten törvényének, amíg nem távolítunk el minden különbséget; míg szívünk nem lágyul meg, és nem veti alá magát Krisztus Szentlelkének. – *This Day With God*, 19. o.

Minden alkalmat ragadj meg, hogy hozzájárulj a körülötted élők boldogságához szereteted kimutatásával! A barátságos szavak, a részvételtjes tekintet, a megbecsülés kifejezése sok vergődő, egyedül levő társad számára olyan, mint egy pohár hideg víz a szomjazónak. Egy reményteljes szó, egy kedves cselekedet sokat könnyít fáradt testvéreid súlyos terhein. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találhatjuk meg. Az ilyen szolgálat minden szavát és tettét feljegyzik a mennyei könyvekben, mintha Krisztusnak tettük volna. Élj Jézus szeretetének fényében, akkor jó befolyásoddal áldására leszel a világnak!

A másokért végzett önzetlen munkálkodás lelkülete a jellemünket mélyebbé, szilárdná és Krisztus jelleméhez hasonlóan kedvessé teszi; békességgel és boldogsággal ajándékoz meg bennünket. – *Az én életem ma*, 165. o.

Június 7., péntek – További tanulmányozásra

- *Boldog otthon*, „Árnyékot vagy napfényt árasztanak-e a szavak?” c. rész, 437. o.
- *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. kötet, „Krisztus, isteni bűnhordozónk” c. rész, 320. o.